

နွယ်ကန်နှင်း၍

ဓာတ်တိုဓာတ်

[မြေလျှင်အရာရှိတောင်းတစ်ဦး]

အသက်ကို နှင်း၍ စာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ စာရေးသူ၏ အမှာစာ

"နိုင်ငံတော်အတွက် စစ်တိုက်ထွက်နေတဲ့ တောအထပ်ထပ် တောင်အသွယ်သွယ်ကြားမှာ သားတစ်ကွဲ မယားတစ်ကွဲနဲ့ မိုးသည်းသည်းထဲ နေ ပူပူ များကြားမှာ ရှေ့တန်းပျော်များ တပ်မတော်သားများ ရဲ့ ဘဝအခြေအနေတွေနဲ့ စွန့်လွှတ်စွန့်စားမှုတွေ၊ ဘဝကြမ်းကြမ်းတွေ၊ ပေးဆပ်အနစ်နာခံမှုတွေ၊ စစ်မြေပြင်က လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုတွေကို အသေးစိတ်အထိ ခံစားရင်း ကိုယ်တွေ့တွေရော တပ်မတော်သားတွေရဲ့ ပြောပြမှုတွေကိုပါ ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး ရေးဖွဲ့ထားပါတယ်။

စာအုပ်ထဲက ကဗျာလေးအချို့ကို ညီငယ်တပ်မတော်သား ဆရာ နောင်ရိုးက ကူညီရေးဖွဲ့ပေးထားပါတယ်။ ဖတ်ရှုတဲ့ မိတ်ဆွေတွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ ရသတစ်ခုခု ကျန်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ရေးဖွဲ့ရကျိုး နပ်ပါပြီဗျာ။ တပ်မတော်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာသော အကျိုးပေးစေဖို့ ကျွန်တော် ပေးဆပ်နိုင်စွမ်း ရှိသရွေ့ ဆက်လက်ရေးသားနေဦးမှာ ပါ။

ဒီစာအုပ် ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အဘက်ဘက်က ကူညီဆောင်ရွက်ပေးပါသော စိတ်ကူးသစ် စာပေမှ ဆရာဦးတင်ထွန်းနှင့် ဖန်တီးပုံဖော်ပေးကြသော စာအုပ်တိုက်မှ ပညာရှင်များ နဲ့ အားပေးကြတဲ့ မိတ်ဆွေများကို ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါတယ်။

မြန်မာ့တပ်မတော် အောင်မြင်ပါစေ...

စစ်ပွဲများအား အဆုံးသတ်ပြီး ချစ်တဲ့ နိုင်ငံကြီး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ပါစေ.

...

ကပ္ပတိန် ဝန်

*

ပျံ့ဝံ့ကံကံ

ဗိုလ်တောင်ဌေး

(၁)

သူ့ဒဏ်ရာက ကိုက်ခဲမှုကြောင့် သူ ပြန်လည်သတိရလာသည်။ ပေါင်က ဒဏ်ရာက သွေးစေးများ ဖြင့် စေးကပ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အား ကြည့်မိတော့ ပကတိအမှောင်။ တောနက်ကြီး တစ်နေရာ အဝေးဆီမှ တောခွေးများ အူသံကို ကြားရသည်။ သူ့ခါးဆီမှ ပစ္စတိုအား ကြည့်မိသည်။ ရှိသေးသည်။ ကျည်ကပ်အား ထုတ်ကာ စမ်းမိသည်။ ကျည်ဆန်ရှိသေးသည်။ ထိုသေနတ်ကိုသာ အားကိုးရပေတော့မည်။ သူ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ပြီ။ မူလ သူလဲနေရာမှ အားတင်းကာ ဘေးဘက်ဆီသို့ ရွှေ့လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ် နှာခေါင်းဆီသို့ အပုပ်နံ့တစ်ခု ခပ်စူးစူး တိုးဝင် လာလေတော့သည်။ ခွေးအူသံများက နီးကပ်လာသလို အပုပ်နံ့ကိုလည်း ပိုမိုရ လာလေသည်။ တောနက်ကြီးထဲမှို့ အခြေအနေက စိုးရိမ်စရာ။ ပစ္စတိုအား ထုတ်ကာ မောင်းတင်၍ စောင့်ရင်း ငြိမ်နေမိတော့သည်။

ပေါင်က ဒဏ်ရာက နည်းနည်းလောက် လှုပ်မိလျှင် ပိုမိုနာလာပြန်သည်။ ခက်ချေပြီ။ သေနတ်အား ဘေးတွင် ချကာ ရှေ့တူရုဆီမှ လှုပ်ရှားမှုအား စောင့်နေမိသည်။ စောင့်နေရင်း ဤနေရာသို့ သူ ရောက်နေရသော အကြောင်းအရင်းကို ပြန်စဉ်းစားမိနေသည်။ အဖြစ်အပျက်များက တရေးရေး ပေါ်လာပါတော့သည်။

သူ ယခု ရောက်နေသည် ကား ကရင်ပြည်နယ် တောနက်တစ်နေရာ ။ မဲလနှင့် မော်ဖိုးကေ ပွိုင့် ၁၂၄၈ စခန်းများ ၏ အကြား တောတွင်းတစ် နေရာ ဖြစ်သည် ။ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် သူ ဦးစီးသော တပ်စိတ်တစ်စိတ် သူတို့ အခြေပြုရာ စခန်းမှ အခြားစခန်းဆီသို့အသွားလမ်းတွင် ဆွဲမိုင်းဆွဲခံရ သော ရန်သူချုံ့ခိုတိုက်ခိုက် ခံရလေသည် ။

ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းအောင် သူ့စစ်သည် များ ကျဆုံးခဲ့သည် ။ ၅ ဦးခန့် ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားသည် ။ ကျန်သူများ လည်း ဒဏ်ရာရသူ ရ၊ ဆုတ်ခွာနေရင်း လူစုကွဲကာ ပျောက်ဆုံးကုန်သည် ။ သူ၏ ပေါင်တွင် ဆွဲမိုင်းထိကာ သူကတော့ တိုက်ပွဲနေရာ၏ မလှမ်းမကမ်းတွင် ပဲ သတိ လစ်မေ့မြောသွားသည် ။

သူ သတိမလစ်မီ သူ့အား တိုက်သော အဖွဲ့အား ထော်ဝါးဟူသော အဖွဲ့ (IC သာ ခေါ်သံကြားလိုက်ရသည်) သူတို့ နှင့် ရင်ဆိုင်ပစ်ခတ်သူ၏ လည်ပင်းမှ ဆွဲထားသော တောဝက်စွယ် အကြီးကြီးတစ်ခုနှင့် ထိုသူ့ခါး ဆီမှ ဓားကောက်ကြီးတစ်ခုအား တွေ့လိုက်ရသည် ။

သူ ဒဏ်ရာရ လဲကျနေစဉ် သူ့မျက်လုံးများ ပိတ်မသွားခင် ထိုသူက သူ့ထံ ဒေါသတကြီး ပြေးဝင်လာသည် ကိုလည်း တွေ့ရသည် ။ ထိုသူ၏ ပုံစံအား သေချာမှတ်သားရင်း သူ သတိလစ်သွားသည် ။

သူ နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရသည် ကား တောပိတောက်ပင် အကြီးကြီး တစ်ခု၏ အောက်တွင် သူတို့ တိုက်ပွဲဖြစ်နေခြင်းပင်။ ထို့နောက် သူ သတိလစ်မေ့မြောသွားလေတော့သည် ။

ယခု သတိပြန်ရတော့ သူတစ်ယောက်တည်း မည်သည့် နေရာ ရော က်နေမှန်း မသိပေ။ တိုက်ပွဲကျသူများ ရော သူ့ထံ ပြေးဝင်လာသော ရန်သူများ ပါ မတွေ့ရတော့။ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီ မသိရတော့ပေ။ ယခု

တော့ အပုပ်နံ့ရနေပြန်ပြီ။

*

(၂)

ထိုစဉ် သူ့ရှေ့အမှောင်ထုဆီမှ ခြေသံများ ကြားရသည် ။
သစ်ကိုင်းခြောက်များအား ဖြတ်သန်းနင်းလျှောက်သောအသံ။
ဘာသံများ ဖြစ်နေမလဲ။ သူ့ပစ္စတိုအား အသင့်ကိုင်ကာ စောင့်နေမိသည်
။ မျက်လုံးနီနီရဲရဲကြီး တစ်ခုအား အမှောင်ထုထဲတွင် တွေ့လိုက်ရပါ
တော့သည် ။

သူ့ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ် လာလေပြီ။ မထူးတော့ပြီမို့ အနီးအ
ရောက်တွင် ပစ္စတိုဖြင့် ပစ်ရန် စဉ်းစားမိသည် ။ ထိုစဉ် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်
ခုလုံး လင်းလက်သွားသည် ကို မြင်လိုက်ရရင်း နောက်တစ်ကြိမ် သူ
သတိပြန်လစ်သွားပြန်တော့သည် ။ သူ ပြန်သတိရလာတော့
သူ့မြင်ကွင်းအား သူတို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့သော တောပိတောက်ပင်ကြီး အောက်တွင်
ပင်။ တဲငယ်တစ်ခု ထိုးထားသည် ။ သူက ထိုတဲပေါ်က ဝါးကွပ်
ပျစ်ပေါ်တွင် ဖြစ်သည် ။ သူ့အား ငုံ့ကြည့်နေသော အဖြူရောင်
အင်္ကျီပုဆိုးများ နှင့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတော့သည် ။
အဘိုးကြီးက မေးလာသည် ။

"ငါ့မြေး... သတိရ လာပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့... အဘ၊ ကျွန်တော် သတိရလာပါပြီ။ ကျွန်တော် ဘယ်
ရောက်နေတာလဲ"

"မင်းရောက်နေတာ မင်းတို့ တိုက်ပွဲဖြစ်တဲ့ နေရာမှာ ပဲလေ"

"ဟာ... ဒါဆို ရန်သူတွေရော၊ ကျွန်တော့်စစ်သည် တွေရော"

"မင်းစစ်သည် တွေ ကျဆုံးကုန်တယ်၊ ၂ ယောက်က ဆုတ်ခွာရင်း လွတ်မြောက်သွားတယ်။ မင်း ဒဏ်ရာရပြီး သတိလစ်သွားတယ်။ စစ်ကူလိုက်လာတဲ့ တပ်နဲ့ မင်းတို့ နဲ့ တိုက်တဲ့ ရန်သူတွေ ထပ်တိုက်ပွဲဖြစ်သည် ။ ရန်သူ ၇ ယောက် ကျတယ်။ ရန်သူ့ခေါင်းဆောင်နဲ့ ကျန်အဖွဲ့တွေလည်း ထွက်ပြေးသွားတယ်။ မင်းကိုသတ်ဖို့ အတွက် ရန်သူတွေ ပြေးအလာမှာ ငါ ကယ်ထားတာလေ"

"ဟာ... ကျွန်တော့်စစ်သည် တွေ ကျဆုံးကုန်တာကိုး၊ အဘိုးရဲ့ တဲကို ကျွန်တော်တို့ မတွေ့ရပါဘူး။ အခုမှ မြင်ရတယ်။ ရန်သူတွေက ဒီတဲကို မမြင်ဘူးလား"

"ဒီတဲကို မြင်ခွင့်ရှိတဲ့ သူမှ မြင်ရတယ်။ ငါ့မြေး... မင်းလည်း မကြာခင် မင်းစစ်သည် တွေဆီ ပြန်သွားရမှာ ပါ။ ဘုရား တရား မမေ့နဲ့ ။ ရောက်ရာအရပ်မှာ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊ ရုက္ခစိုးနတ်တွေကို မေတ္တာပို့အမျှဝေ ဆုတောင်းပေးတဲ့ မင်းအကျင့်က မင်းကို ကယ်လိုက်တာပဲ။ ပြီးတော့ ဒီတောင်ငွေ့အတိုလေးကို ယူသွားပါ။ မင်းကို စောင့်ရှောက်လိမ့်မယ်။ ကဲ... ကဲ... ပြန်ပေတော့။ မင်းစစ်သည် တွေ မင်းကို ရှာနေတာ ကြာပြီ"

အဘိုးကြီးက ပြောပြောဆိုဆို သူနဖူးအား လက်နဲ့ သပ်လိုက်သည် ။ သူ ပြန်လည်မေ့မြောသွားလေတော့သည် ။

★

(၃)

သူ နားထဲတွင် အသံများ ကြားနေရသည် ။ ခြေသံများ ။

"ဖိုလ်ကြီး... ဖိုလ်ကြီး..."

ခေါ်သံနှင့် အတူ သူ သတိရလာသည် ။ သူ့မျက်လုံးအစုံအား ဖွင့်ကြည့်မိတော့ စစ်ကူလိုက်လာသောတပ်ကစစ်သည် များ ။ သူရောက်နေသည် ကလည်း စောစောက ပိတောက်ပင်အောက်တွင် ပင်။ အဘိုးကြီး၏ တဲကိုတော့ မတွေ့ရတော့ပေ။ သူ့အား စစ်ကူလာသော တပ်က စစ်သည်များက မေးလာပါတော့သည် ။

"ဗိုလ်ကြီး ပျောက်နေတာ ၅ ရက်ရှိပြီ။ ဒါ တတိယအကြိမ်။ ကျွန်တော်တို့ လာရှာတာပါ အရင် ၂ ခေါက်ကလည်း ဒီနေရာမှာ ရှာခဲ့တယ် မတွေ့ရပါဘူး။ အခုမှ တွေ့တာပါ။ ဗိုလ်ကြီးဒဏ်ရာတွေလည်း ဆေးကုသပေးထားတာ တွေ့ရတယ်။ ဗိုလ်ကြီး ဘယ်ရောက်နေတာလဲ"

သူ အံ့အားသင့်သွားသည် ။ သူ ဒဏ်ရာရသည် ရော၊ အဘိုးကြီးနဲ့ စကားပြောတာရော တစ်ရက်မပြည့်ပေ။ ၅ ရက်တောင် သူ ဘယ်ပျောက်နေသလဲ။ သူ၏ နံဘေးတွင် လည်း သစ်သားဖြင့် လုပ်ထားသော ခေါက်၍ ရသည့် တုတ်ကောက်ပုံစံ တောင်ငှေးငယ်တစ်ခုအား တွေ့ရပါတော့သည် ။

အဘိုးကြီး သူ့အားပြောသော စကားများအား ပြန်စဉ်းစားမိသည် ။ ဖြစ်စဉ်များအား လာကူသောတပ်ကစစ်သည် များအား ပြောပြမိတော့သည် ။ စစ်သည် များ လည်း ပိတောက်ပင်အောက်က အဘိုးကြီး၏ တဲအား ရှာဖွေကြလေသည် ။ မတွေ့ရပါ။ ပဟေဠိဆန်သော အဖြစ်ပင်။

သေချာသည် ကား သူ့အား ရကွစိုး သို့မဟုတ် တောစောင့်နတ်က ကယ်တင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အဘိုးကြီးပေးသော တုတ်ကောက်ကလေးကိုလည်း သူ ရှေ့တန်းထွက်တိုင်း ယူဆောင်သွားလေ့ ရှိသည် ။ ထိုတောင်ငှေးလေးအား ထောက်၍ သူသွားလေ့ရှိသဖြင့် စစ်သည် များက သူ့ 'ဗိုလ်တောင်ငှေး' ဟု ခေါ်လေ့ရှိသည် ။

မည်သည့် အတွက်ကြောင့် တိုက်ပွဲနေရာမှ သူ ပျောက်ဆုံးသွားသည် ။ သူ ရောက်ခဲ့သော အဘိုးကြီး၏ တဲကို သူမှ လွဲ၍ ကျန်သူများ မတွေ့ရ ဖြစ်သည် ။ ရန်သူများက သူ့အား သတ်ရန် ပြေးလာရင်း သူ ပျောက်သွားသည် တို့ အား အဖြေရှာ၍ မရနိုင်ခဲ့ပေ။ တတ်သိနားလည် သော သူများ အပြောအရ သူ့အား ရုက္ခစိုင်းက ဝှက်ထားပေးသည် ။ ကူညီ ခဲ့သည် ဟု ဆိုကြပေတော့သည် ။

ထိုတောင်ဝှေးလေးအား ရရှိပြီးနောက်ပိုင်း သူ့ဘဝတွင် လည်း ထူး ဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များ ထပ်မံဖြစ်ပျက်လာပါတော့သည် ။

(၁၉၈၀ ခုနှစ်မတိုင်မီကာလက အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ရေးသားပေးသွားပါ့မယ်။ ကာယကံရှင်ရဲ့ အမည်၊ တိုက်ပွဲနေရာ မသိသင့်တဲ့ လျှို့ဝှက်ကိစ္စတွေမှ အပ အဖြစ်အပျက်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားရေးပေးပါ့မယ်။ ဒီလိုရေးရတာကလည်း ရှေ့တန်းနယ်မြေက ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို သိစေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ ပါ)

*

(၄)

ထိုထူးဆန်းသော အနက်ရောင် တောင်ဝှေးကလေး ရလာကတည်းက သူ၏ ဘဝသည် လည်း ထူးခြားလာပါသည် ။ တိုက်ပွဲများ မြောက်မြားစွာ တိုက်ခိုက်ခဲ့သော်လည်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာ မရခဲ့ပေ။ သူ့တပ်စိတ်ကလေး ထိခိုက်ကျဆုံးမှုအတွက်တော့ သူ့အား အပြစ်ရှိသည် ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ တိုင်းမှူး သတိပေးဆုံးမ မှတ်တမ်းဝင်သွားပါသည် ။ စစ်တပ်အခေါ် မင်နီဝင်သွားသည် ပေါ့။

ရန်သူ၏ သာလွန်အင်အားဖြင့် တိုက်ခြင်း၊ သူတို့ က စနစ်တကျ မချီတက်မိခဲ့ခြင်းလည်း ပါနိုင်ပါသည်။ ။ မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ ကျဆုံးစစ်သည် များ အတွက် သူတို့ တာဝန်ရှိသည် ဟု သူက ယူဆပါသည်။ ။ အထက်က ချမှတ်သော သတိပေးဆုံးမ ဖြစ်ဒဏ်ကို သူ ကျေနပ်စွာ ခံယူခဲ့ပါသည်။ ။ သူ ပိုကြမ်းလာသလို တိုက်ပွဲများ တွင် လည်း ပိုမိုရဲရင့်လာပါသည်။ ။

တစ်နေ့တော့ သူတို့ တပ်ခွဲကလေးက နဘူးပတရွာဘက်သွားရင်း ရန်သူများ နှင့် တိုက်ပွဲပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပွားလေသည်။ ။ ထိုအချိန်က KNU ၏ ဘုန်းမီးနေလ တောက်နေသော အချိန်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ သူလည်း ပွိုင့်မှ တိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။ ။ ရန်သူအများ အပြား ကျဆုံးကာ အလောင်းလက်နက်များ ရ လိုက်လေသည်။ ။ သို့ပန်းအရှင်တစ်ယောက် ဖမ်းမိလေသည်။ ။ ထိုသို့ပန်းအား စစ်မေးချက်အရ အလွန်ထူးဆန်းသော အကြောင်းအရာတစ်ခုအား သိရလေသည်။ ။

*

(၅)

ဖမ်းမိသော သို့ပန်း၏ ပြောကြားချက်ကား ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာပင်။

ကျွန်တော်တို့ စစ်ကြောင်းကို သူတို့ စောင့်ကြိုတိုက်ခိုက်ရန် ကြိုတင်စီစဉ်ခဲ့သည်။ ။ သို့ရာတွင် ထောင်ထားသော မိုင်းများ ခွဲသော်လည်း ဘာကြောင့် မှန်းမသိဘဲ မကွဲချေ။ လက်နက်ကြီးဖြင့် ပစ်သော်လည်း လွဲပြန်သည်။ ။ ထို့ပြင် ပွိုင့်မှ တိုက်ခိုက်နေသော ဗိုလ်တောင်ဝှေးခေါ် သူ့အား ပစ်သော်လည်း မထိပေ။

သူ့အား ပစ်သူအား ဘယ်ကမှန်းမသိသော တောင်ငွေ့တစ်ချောင်းက အသေရိုက်သတ်လေသည်။ မယုံလျှင် ကြည့်ပါဟု ဆိုကာ သေဆုံးနေသော ရန်သူ့အလောင်း လေးလောင်းခန့်အား ပြသလေသည်။ ဟုတ်ပေသည်။ ထိုသေသူများအား သေနတ်ဒဏ်ရာမရဘဲ တစ်စုံတစ်ရာက ရိုက်ထားဘိသကဲ့သို့ နံရိုးများ ကျိုးကာ သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူ့အား ထိုတောင်ငွေ့က စောင့်ရှောက်သည် မှာ သေချာလေပြီ။

နောက်ထပ်တိုက်ပွဲများ တွင် လည်း ထိုနည်းတူစွာပင် သူ့အားပစ်သော ကျည်များက မထိပေ။ ပစ်သူသာ တောင်ငွေ့ရိုက်ခံရရင်း သေဆုံးကြပြန်သည်။ သူလည်း တောင်ငွေ့ပေးသော နေရာသို့ ပြန်သွားရင်း ရုက္ခစိုးနတ်ဟု ယူဆရသော အဘိုးကြီးနှင့် တွေ့ခဲ့သော တောပိတောက်ပင်ကြီးအောက်တွင် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရင်း နတ်စင်လေးတစ်ခုအား ပြုလုပ်ပေးမိပါသည်။

ထိုအဘိုးကြီး ပြောသလို သူ ရောက်ရာ ရှေ့တန်းနေရာများ တွင် တောပိုင်တောင်ပိုင်၊ တောစောင့်နတ် တောင်စောင့်နတ်များအား အမျှအတန်းပေးဝေ မေတ္တာပို့ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် အချိန်များ ကုန်ဆုံးလာကာ သူလည်း ဗိုလ်ကြီးအဆင့်သို့ ရောက်ခဲ့ရပါတော့သည်။

★

(၆)

သူ့ဘဝကလည်း ထိုတောင်ငွေ့ကလေး ရလာမှ ထူးခြားလာသလိုပင်။ တိုက်ပွဲ တိုက်ရသည် က ပိုမိုရဲရင့်လာသလိုပင်။ သူ့အား တာဝန်ပေး

သောတိုက်ပွဲ မအောင်မရှိပေ။ အထိအခိုက် အကျအဆုံး နည်းပါးစွာဖြင့် သူ စစ်ဆင်နိုင်ခဲ့လေသည် ။ သူ့နာမည်လည်း ကြီးလာခဲ့လေသည် ။

ဤသို့ နေထိုင်နေရင်း တစ်ခုသော ညတွင် တော့ သူ့အား အိပ်မက် တစ်ခုကို မြင်မက်လာစေခဲ့ပါတော့သည် ။ အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့သောသူ မှာ တောပိတောက်ပင်အောက်မှ အဘိုးကြီးပင်။ မီးခိုးလုံးကြီးများ အကြားတွင် အဘိုးကြီး ပေါ်လာသည် ။ သူ့နောက်တွင် လည်း အခြွေအရံများ နှင့် ပင်။ သူက ပြော လာလေသည် ။

"ငါ့မြေးရေ... မင်းကို အဘိုး စောင့်ရှောက်နေပါတယ်။ မင်းဘဝကို ရှေ့တန်းမှာ ပဲ တစ်သက်လုံး ကုန်ဆုံးမနေနဲ့ တော့လေ။ အိမ်ထောင်ပြုပြီး ထိုက်သင့်တဲ့ အချိန်ကျရင် တပ်က အနားယူပြီး သာသနာပြုဖို့ ဘုရားတည် ကျောင်းဆောက်ဖို့ ကြိုးစားဦးလေ"

"ဟာ... အဘိုးကလည်း ကျွန်တော့်လို စစ်သားလူကြမ်းကို ဘယ်သူက ယူမှာ လဲဗျာ၊ သာသနာပြုဖို့ ကတော့ ကြိုးစားပါ့မယ်"

"ဒီမှာ ... ငါ့မြေး။ မင်း မကြာခင် ရွာကြီးတစ်ရွာကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ ရွာအဝင်က စစ်ချောင်းမှာ မင်း မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို ရေအိုးကူပင့်ပေးရလိမ့်မယ်။ သူက မင်းရဲ့ ဖူးစာရှင်ပဲ။ မင်း အသက် ၃၅ နှစ်မှ တပ်က မင်းအနားယူပြီး အရပ်ဘက်ဌာနတစ်ခုကို မင်း ရောက်လိမ့်မယ် ။ မင်း သာသနာပြုရလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီးတော့ မင်းက ကရင်ပြည်နယ်ရဲ့ မြို့ကြီးတစ်မြို့မှာ နာမည်ကြီးသူဌေးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ... အဘိုးရေ"

သူ မက်ခဲ့သော အိပ်မက်က ထိုအတိုင်းပင်။ ထိုညက အိပ်မက်အကြောင်း စဉ်းစားရင်း သူ အိပ်မရတော့ပေ။

(၇)

နောက်ရက်များ တွင် တော့ သူတို့ တပ်ခွဲကလေးသည် ရွာကြီးတစ်ရွာဘက်ဆီသို့ အမှန်တကယ်ပင် ခရီးထွက်ခဲ့ရလေတော့သည် ။ သူ့အိပ်မက်ထဲကလိုပင် ရွာအဝင်တွင် စမ်းချောင်းကလေးနှင့် ။ ရေခပ်နေသော မိန်းမပျိုကလေးများအား တွေ့ရှိရလေသည် ။

သူတို့ စစ်ကြောင်းကလည်း ရွာအဝင်တွင် ရေခပ်ရင်း ပြန်လာသော မိန်းမပျိုများကလည်း သူတို့ စစ်ကြောင်းနံဘေးဆီမှ ရွာဘက်သို့ ပြန်သွားနေကြသည် ။ သူတို့ လည်း ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းလာနေစဉ် ရေအိုးရွက်ထားသော အသားဖြူဖြူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူ့နံဘေးမှ အဖြတ်တွင် ရုတ်တရက် ခလုတ်တိုက်ကာ လဲမလို ဖြစ်သွားသည် ။ သူလည်း လှမ်းထိန်းလိုက်မိလေသည် ။ ရေအိုးကတော့ ကျကွဲသွားလေသည် ။ မိန်းမပျိုက ခြေထောက်နာသွားသည် ။

ဆေးတပ်သားဖြင့် သူမ၏ ခြေထောက်အား ပတ်တီးစည်းပေးစေလိုက်မိပါသည် ။ ထို့နောက် ရွာသားတစ်ဦးအား သူမ၏ နေထိုင်ရာသို့ လိုက်ပို့စေခိုင်းမိတော့သည် ။ သူမကား ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုမိလေသည် ။

ရွာတွင်းရောက်တော့ ရွာသူကြီး၏ အိမ်တွင် သူမအား တွေ့ရလေတော့သည် ။ သူမကား ထိုရွာကလေးသို့ တာဝန်ကျသော ဆရာမကလေးတစ်ဦးပင်။ အဘိုးကြီးပြောခဲ့သလိုပင် နောက်ပိုင်းတော့ ထိုဆရာမလေးနှင့် သူ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပါသည် ။ သူ့အသက် ၃၅ နှစ်တွင် တပ်မှ အငြိမ်းစားယူခဲ့သည် ။

သူ၏ ခြံဝန်းအတွင်း အပင်များ စိုက်ပျိုးရန်အတွက် စိုက်ပေါင်ပြုလုပ်
ပုံစံရင်း ရတနာအိုးတစ်ခုအား ရရှိခဲ့လေသည်။ ။ ရတနာများအား တစ်
ဝက်ကို ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက် ကုသိုလ်လုပ်ရင်း ကျန်တစ်ဝက်
အား သူ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လုပ်ခဲ့လေသည်။ သူ၏ ဘဝကံကြောင့် သူ
လုပ်သမျှ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ အောင်မြင်လေသည်။ ။ အလှူအတန်း
များ ကုသိုလ်ရေးများ လည်း ဆက်လုပ်ခဲ့ပါသည်။ ။

ယခုအခါ ကရင်ပြည်နယ်၏ မြို့ကြီးတစ်မြို့တွင်
နာမည်ကြီးသူဌေးကြီးတစ်ဦးအဖြစ် နေထိုင်ရင်း ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ
ဆက်လက်ပြုနေပါတော့သည်။ ။ သူ ပြုသမျှသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့
တွင် ဗိုလ်တောင်ဝှေး+ဇနီး သားသမီးများ နှင့် ပီတောက်ပင်ဘိုးဘိုးကြီး
ကောင်းမှုဟူ၍ ကမ္မည်းရေးထိုးထားသည် ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ။

ဤစာစုထဲမှ ဗိုလ်တောင်ဝှေးကဲ့သို့ ညီတော် နောင်တော်အရာရှိများ
လည်း ရောက်လေရာအရပ်မှ တောစောင့်နတ် တောင်စောင့်နတ်များ
အား အမျှအတန်းဝေ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သသင့်ကြောင်းမိမိရောက်ရာ
ဒေသ၏ ဘာသာအယူဝါဒ ဓလေ့ထုံးစံများအား လိုက်နာစောင့်ထိန်းသ
င့်ကြောင်း၊ ဤလောကတွင် ကျွန်တော်တို့ မမြင်ရသော အခြားသော
လောကသားများ လည်း ရှိနေပါကြောင်း ရေးသားလိုက်ရပါတော့သည်
။

(၁၉၈၀ ခုနှစ်က ဖြစ်ရပ်မှန်အား အမည်များ မထည့်ဘဲ ရေးသားပါ
သည်။)

Salute လင်းမောင်

(၁)

"ဗိုလ်ကြီး... ကျွန်တော့်ပွင့် အပစ်ခံနေရပြီ"

"ရတယ်... ဆရာလင်းမောင် ကျွန်တော်တို့ တက်ခဲ့မယ်"

ဆရာလင်းမောင်တို့ ရှိရာသို့ ကျွန်တော် တက်ခဲ့မိသည်။ မိမိ စက ၁
မှ လက်နက်ကြီး ပစ်ကူများကလည်း ပစ်အားပေးလာပါသည်။ တရုတ်
စက်လတ်၏ ပစ်ခတ်မှုအောက်တွင် အကာအကွယ်ယူရင်း ကျွန်တော်တို့
ဆက်တက်နေရသည်။ ။ အဘယ်သူသည် ပစ်လျှင်သေမည့်
ကျည်ဆန်များ အကြား ရဲဝံ့ပေမည်နည်း။ ပြည်သူ့တပ်မတော်သားများ
ပင်။ သေမထူး နေမထူးတော့ မဟုတ်ပေ။ ပြည့်စုံသားမို့ ရဲဝံ့နေခြင်းပ
င်။

ဆက်လက်တိုက်စစ်ဆင်ရင်း ရန်သူ့ဘန်ကာတစ်ခုဆီသို့ RPG သမား
အား ကျွန်တော် ပစ်ခိုင်းမိသည်။ တည့်တည့်ပင် ထိမှန်သွားသည်။ ။

ထိုစဉ်ခဏ တရုတ်စက်လတ်များ ဆီသို့ မိမိဘက်မှ ၄၀ မမ
ဗုံးသီးများ ကျရောက်သွားသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။ ၄၀ မမ လောင်ချာပစ်
သူအား ကြည့်လိုက်တော့ Salute လင်းမောင်ပင်။ ကလန်ကလား သူ့အ
ရပ်ကြီးနှင့် ပစ်ခတ်နေချေသည်။ ။ ပစ်အားနည်းလာသော ရန်သူ၊ ပစ်
အားများ လာသော မိမိ အခြေအနေအား သုံးသပ်ရင်း တပ်ရင်းမှူးထံမှ ' ကျား' တက်ထိုးမိန့်အား စောင့်ဆိုင်းနေမိသည်။ ။

စခန်းနေရာအနံ့ကား မီးခိုးများ ကျပြန့်လျက် ထိုစဉ်ခဏ
တပ်ရင်းမှူးထံမှ 'ကျားထိုးရန်' အမိန့်အား ရရှိလာပါတော့သည်။ ။ ဤ
နေရာတွင် 'ကျား' ထိုးသည် ဟူသော စကားရပ်အား ရှင်းလင်းပြလိုပါ
သည်။ ။ ဤစကားက တပ်မတော်သားများ သာ နားရည်လည်စကားပင်။

အလွယ်တကူ ပြောရလျှင် ရန်သူ့စခန်းကုန်းအား နောက်ဆုံး အပြီး
အပိုင် တက်တိုက်ခြင်းပင်။ "ကျား" ဟု မာန်သွင်းကာ
ပစ်တက်တက်ရင်း နောက်ဆုံးတွင် မိမိမျက်စိရှေ့မှ ရန်သူအား မိမိသေ
နတ်ရှိ လှံစွပ်ဖြင့် ထိုးသတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ဤသည် ကား ကျွန်တော်

နားလည်သလို ရှင်းလင်းရေးသားခြင်းပင်။ ဤထက်နက်ခဲ့သော အဓိပ္ပာယ်များ လည်း ရှိနေနိုင်ပါသည်။ ။

ပွိုင့်တပ်ခွဲတွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူများ ရှိနေပါသည်။ ။ ကျဆုံးစစ်သည် တစ်ယောက် ရှိသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ သည် သေနတ်ကျည်ဆန်များကြား တိုက်ခိုက်နေသောကြောင့် ရန်သူ၊ မိမိ အကျအဆုံး ရှိနိုင်ပါသည်။ ။ အခိုင်အမာ ခံစစ်ဆင်ထားသော ရန်သူကလည်း သူ၏ စခန်းအား အလွယ်တကူ ဆုတ်ခွာပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

*

(၂)

ရန်သူစခန်းကုန်းသို့ ကျားထိုးရန် 'ပစ်တက်တက်' ဟု ကျွန်တော် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ။ ပွိုင့်တပ်ခွဲ စစ်သည် များ လည်း ကိုယ်စီ သေနတ်များအား ပစ်ရင်း တက်ခဲ့ကြတော့၏။

ဒုရင်းမှူးဦးစီးသော စက ၂ အား ရန်သူဆုတ်လမ်း၊ ရန်သူပြေးလမ်းများအား ပိတ်ဆို့ရန် စတင်ထွက်ခွာလေပြီ။ ပစ်တက်တက်ရင်း ရန်သူ လက်နက်ကြီး ကျည်တစ်လုံး ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ဆီ ပေါက်ကွဲသည်။ ။ ကျွန်တော့်ရေဘူးထံ လက်နက်ကြီးအစ တစ်စ ဆွဲဖြဲကွဲပျံ့သွားသည်။ ။ ရေဘူးသာ မထိလျှင် ကျွန်တော့်အား ထိလေပြီ။ ပစ်တက်တက်နေသော ဆရာလင်းမောင်ရှေ့တွင် ကျခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သူ့အား ယမ်းငွေ့ရှိက်သလို လက်နက်ကြီးအစများ လည်း ထိမှန်ကာ ခွေကျသွားသည်။ ။ သူလည်း ထိပေလိမ့်မည်။ သို့သော် တိုက်စစ်အား ရပ်တန့်မရပေ။ ဆက်တက်ရင်း ရန်သူ့ခြံစည်းရိုး အပျက်အစီးများ အရောက်တော့ "ထိုး" ဟု အမိန့်ပေးကာ ရန်သူ့ဆီ တစ်ဟု န်ထိုး ဝင်ရောက်လျှ

က် ဘန်ကာများ အတွင်း လက်နက်ကြီးဒဏ်ကြောင့် နားများကွဲကာ ကြောင်နေသော KIA အချို့အား တွေ့ရသည် ။ အချို့ကိုလည်း အလောင်းများ အဖြစ် တွေ့ရသည် ။ တချို့ကား သေနတ်များကိုင်ကာ ကြောင်နေလျက်။ စစ်ဦးဘီလူး ဆိုသည့် အတိုင်း အားလုံးကို ပစ်ရသည် ပင်။ သူ့ မပစ်လျှင် ကိုယ့်အား ပစ်လေမည်။

တိုက်ပွဲပြီးတော့ ရန်သူစခန်းကုန်းပေါ်တွင် အလံထူလိုက်သည် ။ ထိမှန်ဒဏ်ရာရနေသော ဆရာလင်းမောင်ဆီ အရောက်တွင် တော့ ငိုအား ထက် ရယ်အားသန်သောအဖြစ် တွေ့ရလေသည် ။ ပေါင်နှစ်ဖက်တွင် လက်နက်ကြီးအစများ ထိလျက် ဆရာလင်းမောင်က တစ်စုံတစ်ရာအား ထိမှန်,မမှန် မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် ဘေးမှ စစ်သည် အား မေးနေခြင်းပင်။ ဘေးမှ စစ်သည် များကား ပြုံးစိစိနှင့် ။ ကျွန်တော်သဘောပေါက်လေပြီ။ သူ့အား တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည် ။

"ဆရာ Salute လင်းမောင်... ခင်ဗျား ဥမကွဲ သိုက်မပျက်ပါဘူး"

ထိုအခါကျမှ သူကား ပြုံးစိစိနှင့် ...

"တော်သေးတာပေါ့... ဗိုလ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် မိန်းမ မရတော့ဘူး မှတ်နေတာ သေမှာ မကြောက်ပါဘူး... ဗိုလ်ကြီးရာ၊ မျက်နှာထိမှာ တော့ ကြောက်တယ်။ ဒီရူပါလေးနဲ့ ချုပ်နေရတာလေ။ ဒါထက် ကျွန်တော့်ရူပါ ကျန်သေးလား၊ မျက်နှာ ပျက်စီးနေပြီလား"

ဟူ၍ ပင်။ ကျွန်တော်လည်း စစ်တိုက်နေတာတောင် ရူပါကျန်သေးလား မေးနိုင်သော Salute လင်းမောင်အား လေးစားစွာ အလေးပြုမိပါတော့သည် ။ ဆရာ Salute ကလည်း အားကျမခံ အလေးပြန်ပြုပါတော့သည် ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အဖြစ်ကား စစ်သည် များအား သဘောကျစွာ ရယ်မောနေလျက်။

အမှန်စင်စစ်တော့ သူ့အား မော်ဖိန်းထိုးထားလေပြီ။ သူ့မျက်နှာကား လက်နက်ကြီး ယမ်းငွေ့ဟပ်ကာ စုတ်ပြတ်သတ်နေလေပြီ။ သူလည်း သိ ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်မကောင်းမှာ စိုး၍ သူ ဟာသပြောနေခြင်းပင်။ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ သတ္တိကောင်းသော Salute လင်းမောင် အား အလေးပြုရသည် မှာ ကျေနပ်စရာအတိပင်။

မီးခိုးများ မပြယ်သေးသော သွေးကွက်များ စွန်းထင်းနေသော နွား လဘို့တောင် စခန်းပေါ်တွင် တော့ နိုင်ငံတော်အလံကား လေတွင် လွင့်ကြွားနေသည် ကို တွေ့လိုက်ရပါတော့သည် ။

*

(ဖြစ်ရပ်မှန်အား ရေးသားသည်)

(နောက်ပိုင်းတော့ တပ်ကြပ်လင်းမောင်၏ ယမ်းခိုးမှန်သော မျက်နှာ ကား စစ်ဆေးရုံမှ မူလပကတိဖြစ်အောင် ပြန်လည်ကုသပေးလိုက်ပါသ ည့် ။ ယခုတော့ သူလည်း အိမ်ထောင်ကျသွားရင်း တိုင်းပြည်တာဝန်များ အား ဆက်လက်ထမ်းဆောင်နေဆဲပင် ဖြစ်ပါတော့သည် ။)

*